

Kan man leve

af Martinus

Guddommen er noget, der ikke direkte kan sanses med de fysiske sanser • Hvis Guddommen var et levende væsen

på samme måde som ens nabo eller som ethvert andet levende medvæsen i tilværelsen, og ligesom ethvert af disse befandt sig et eller andet sted henne, da ville man lige så let kunne leve uden denne guddom, som man kan leve uafhængig af et eller andet medvæsen i Afrika, Australien, Amerika eller Asien. Gud ville ikke betyde mere for os end den eller den løve, den eller den hovedjæger, den eller den pygmæ i Afrikas indre, vi aldrig nogen sinde har set eller været i berøring med. Men nu er det, der skjuler sig under begrebet "Gud", imidlertid noget ganske andet end et tids- og rumdimensionelt, stedbundet væsen, som man kan rejse til eller finde på den eller den klode eller i den eller den himmel.

uden Gud?

Gud er ikke et væsen, der befinder sig et eller andet sted henne, ligesom Gud heller ikke er et ved begrænsning markeret væsen, der befinder sig i en isoleret adskillelse fra andre levende væsener. Man kan derfor ikke se, veje og måle Gud således, som man kan se, veje og måle et menneske, et dyr, en plante eller en anden materiel foreteelse. Gud kan således ikke direkte sanses med de materielle sanser: syn, hørelse, lugt, smag eller følelse. Guddommen er derfor noget, der er usanseligt over for fysiske sanser alene.

Troen på Guddommen eller et forsyn er ikke et produkt af intelligens eller intellektualitet

Når forannævnte 'noget', der således er usanseligt, alligevel får indpas i menneskets bevidsthed og binder millioner af mennesker i en levende urokkelig tro på dettes eksistens, afslører det dermed, at Gud på en ganske anden måde end gennem de fysiske sanser påvirker det levende væsen. Denne indvirken mærkes som en hos

mennesket på dets primitive stadier indgroet tendens til at tro, at naturen med alle dens udslag af bevægelse bliver dirigeret af noget levende. Det tror ligesom dyret, at en hvilken som helst bevægelse er udtryk for liv. Ud af denne tendens til at tro, at alt er levende, er efterhånden forestillingen om et forsyn eller en guddom opstået. Naturen påvirker altså de levende væsener til at tro, at der eksisterer et forsyn bag ved naturens kræfter. Denne tendens er ikke et produkt af intelligens eller intellektualitet. Det fremskredne, stærkt intelligensbetonede, videnskabeligt indstillede kulturmenneske tror nemlig ikke på en guddom. Og det er netop dette, der er årsag til, at nærværende spørgsmål overhovedet kan forekomme.

Troen på et forsyns eller en guddoms eksistens er ikke et menneskeligt påfund, men er et medfødt organisk talent

Når troen på et forsyn således ikke er et produkt af intelligens, kan den kun være et allerede i væsenet boende ►

organisk talent. På samme måde som der i ethvert frøkorn er nedlagt talentet til at blive den eller den plante, af hvilket frøet er et produkt, således er der også i ethvert levende væsen nedlagt tendensen til at tro eller opfatte, at alt er levende, hvilket vil sige, at der er et levende væsen bag en hvilken som helst bevægelse. Med andre ord, i ethvert levende væsen er der nedlagt et talent, der i første instans vil gøre væsenet troende på, at alt er levende, og senere troende på, at dette levende er et forsyn eller en guddom. At dette talent allerede ubevidst er til stede i dyret, bliver til kendsgerning igennem dyrets dødsskrik. Hvad er dødsskriget andet end udslaget af et talent, en tendens til at råbe om hjælp imod det ukendte forsyn? – Men når væsenet uden om intellektualitet kan blive udstyret med et talent, der i væsenet afføder en stærk fornemmelse af et forsyns eksistens, må dette forsyn nødvendigvis eksistere. Noget, der ikke eksisterer, kan umuligt fremkalde realistiske virkninger. Forud for dannelsen af et talent med den herpå baserede evne må det noget eksistere, af hvilket talentet er et resultat. Når vi har fået øjne at se med, skyldes det udelukkende lyset, ligesom vi uden lydens eksistens aldrig ville have fået øren at høre med. Alle vore evner og talenter skyldes således en i forvejen eksisterende ydre årsag. Når alle mennesker uden undtagelse i deres primitive stadier beherskes af en tendens til at tro, at der eksisterer et forsyn bag den fy-

siske verdens foreteelser, er denne tendens altså noget organisk ligesom synet og hørelsen. Ligesom synet og hørelsen henholdsvis er et urokkeligt bevis for lysets og lydens eksistens, således er tendensen til at tro på et forsyns eksistens ligeledes et bevis for netop dets eksistens. **At den hjernemæssige opfattelse af dette forsyns eksistens ikke er fuldkommen, men udtrykker naivitet set fra et vist intellektuelt udsyn, forandrer ikke princippet eksistens som kendsgerning.**

I kraft af intelligensevnenes første stadier bliver menneskene vantroende og gudløse

At forstå, hvorledes dette forsyn ser ud, eller hvorledes dets eksistens former sig, kræver udviklingen af et helt andet talent, nemlig intelligensevnen. Og det er netop dette talents udviklingsperiode, menneskeheden befinder sig i. Medens det første talent, det, der frembringer tros-evnen, er et resultat af instinkt og følelse uden en intelligensmæssig eller logisk stabilitet, vil intelligensen til sidst være den evne, igennem hvilken den manglende logiske stabilitet eller absolutte viden i guddomsopfattelsen opstår. Denne evne bringer mennesket til at søge udredning eller forklaring. Da den i første instans kun arbejder i tilknytning til de fysiske sanser, kan den kun frembringe materialistisk viden. Den vil derfor mere og mere knytte mennesket til materien, stoffet eller det, der kan vejes og måles. Den frembringer derfor tvivlen og gør menneskene vantroende eller gudløse. Den bringer menneskene bort fra alt det absolutte i tilværelsen. De kommer til at tro, at alt har tilfældige årsager, ligesom de tror, at mennesket er det højeste udtryk for liv, der findes.

Gudløsheden førte menneskene ind i det helvede, der hedder 'alles krig imod alle'

Efter igennem denne evne, der udløser sig i den materialistiske videnskab, at være blevet herre over millioner og atter millioner af materiens hestekræfter samtidig med ikke at have nogen evne til at se et forsyn eller en logisk verdensplan i naturen, bliver mennesket det mest dræbende væsen, der findes. Krig og lemlæstelse, had og

Kan man

forfølgelse følger i dets fodspor. Og her vader det ellers så højt udviklede levende væsen i mentalt hængedynd og klamrer sig til de absolut døde materier, penge, gods og guld. Evnen til at berige sig får vind i sejlene. At denne evne ikke bliver særlig moralsk, hvilket vil sige, at den ikke udvikler nogen særlig hensyntagen til ens næste, turde være selvfølgelig. Det er netop for at beskytte sig imod denne næste, at det ikke tør slippe kampen om gullet eller materierne. Der, hvor mennesket tidligere igennem troen søgte hjælp i bøn til Forsynet eller Guddommen, der søger det i dag at gardere sig ved at tilegne sig rigdomme og ved ikke på nogen måde at give slip på disse rigdomme uden i situationer, hvor det hermed kan tilegne sig endnu større rigdomme. Det slipper således ikke ret gerne værdier løs for at hjælpe næsten, men som regel kun for at berige sig selv. Det er denne livsindstilling, der førte til den nuværende og for længst bebudede tilværelse, nemlig “alles krig imod alle”.

Selv de største og mest effektive mordvåben kan ikke erstatte menneskets intime indstilling til et forsyn eller Guddommen

I denne krig vil alle materielle beskyttelsesmidler: mordvåben, penge, gods og guld, disse erstatningsmidler for den tabte tro på et forsyn, disse moderne afgudsbilleder, komme til at bestå deres prøve. End ikke atom- eller brintbomber vil vise sig at være tilstrækkelige afløsere af begrebet forsyn eller guddom. Man vil få at se, at ingen som helst fred på jorden vil blive mulig uden igennem et gudsbegreb, en erkendelse af en virkelig guddom. Afguder i form af mordvåben, penge, gods og guld, social position etc. må bringes tilbage til at være noget sekundært i livet, medens erkendelsen af den virkelige, levende guddom, erkendelsen af en logisk verdensstyrelse, erkendelsen af, at alt er liv, og at alt udtrykker hårfin bevidsthedsfunktion, intelligensmæssig skabelse osv. må blive til virkelig kendsgerning eller en kontrollabel videnskab. Kun denne videnskab kan udfri mennesket fra det hedenskab, der baserer livet på materielle foreteelser.

Gud kan ikke opfattes eller sanses i tids – og rumdimensionel form og skikkelse

Hvordan er så denne Gud? – Er der noget håndgribeligt i vort daglige liv, der kan påpeges som et urokkeligt bevis eller udtryk for en guddoms eksistens? – Da Guddommen som tidligere nævnt ikke eksisterer som et fra alle andre levende væsener og ting isoleret eller adskilt væsen og således ikke er bundet til nogen tid, noget rum eller noget sted, kan dette væsen ikke således som andre levende væsener i tilværelsen opfattes i tids- og rumdimensionel form og skikkelse. Da vi selv som væsener manifesterer os i en form, en skikkelse eller en organisme, som befinder sig i et adskilt forhold til de andre eksisterende organismer, og denne organisme i daglig tale opfattes som identisk med vort jeg eller selv, kan vor i skikkelse manifesterede fremtræden sanses som hjemmehørende her eller der, som udgørende den eller den farve, dette eller hint mål, den eller den vægt og værende så og så gammel etc. Disse udtryk betegner i virkeligheden altså kun vort jeks midlertidige forhold til alle de andre foreteelser og væsener i tilværelsen. Det er kun forbigående situationer, vort evige jeg bag ved organismen, formen eller skikkelsen oplever. Det er vort kontrastforhold eller afvigelse fra de andre væsener og ting, vi oplever og erkender. Denne oplevelse eller erkendelse er det samme som livets oplevelse. **Men med hensyn til Guddommen som levende væsen kan vi ikke på samme måde komme til at se og opleve ham som en fra alle andre skikkelser adskilt skikkelse, idet han netop udgør alle skikkelser.** Alle skikkelser, organismer eller levende væsener er dele af hans organisme. Naturens kræfter eller alt, hvad der tilsammen for os udgør det, vi kalder verdensaltet eller universet, er således hans samlede organisme, hans samlede skikkelse, hans samlede manifestationer, skabelser og oplevelser af livet. Universet er altså Guds legeme, Guds organisme. Universet er et levende væsen. Det er dette, der ligger til grund for det gamle ord: I ham leve, røres og ere vi. ►

Leve uden Gud?

Universet er ikke en livløs kolos, men en organisme for et levende væsen

Nu vil man måske i første omgang synes, at en sådan opfattelse er ganske tåbelig. Hvordan skulle det dog gå til, at universet skulle være et levende væsen? – Ja, man kan godt hælde til den opfattelse, at alt, hvad der forekommer af kræfter, bevægelses- og skabelsesprocesser er døde processer, udløste af tilfældigheder, men så må de levende væsener i universet være begravet i et lig. Universet må da være en død eller livløs kolos. Men passer en sådan opfattelse nu ind i det daglige livs kendsgerninger? – Hvis universet virkelig var en livløs kolos, måtte alt være en total stilhed inden for dennes område. Men alt er derimod total bevægelse. Absolut stilhed findes ikke inden for området af det manifesterede univers. Da disse

kræfter i allerhøjeste grad udtrykker logisk skabelse, idet der ikke forekommer nogen som helst færdigudviklet proces i naturen, der ikke viser sig at være til nytte for de levende væsener, afslører processerne, at der er en hensigt eller et formål med disse. Men når der er en plan eller hensigt bag skabelsesprocesserne, må der være noget, der har denne hensigt. En hensigt er et ønske, og et ønske kan umuligt eksistere på anden måde end som en udløsning fra et levende væsen. Da dette levende væsen således har naturen, universet eller verdensaltet til levende organisme eller legeme, er det givet, at denne tanke, erkendelse eller opfattelse i første omgang for det jordiske menneske, dette i forhold til et sådant gigantudtryk for liv eller levende væsen kun støvfnugagtige, mikroskopiske væsen, er så utrolig fantastisk, at den ligefrem virker naiv og dermed uacceptabel for det samme væsen.

Kan man

Det levende væsen består af levende væsener

Hvis verdensaltet virkelig udgør et sådant levende gigantvæsen, hvad vil dette da kunne betyde for det jordiske menneske, der med al sin begavelse til trods i forhold hertil dog kun er et støvflugagtigt eller et endnu mindre væsen? Kan det være logisk at antage, at det i sin bøn kan henvende sig til og blive forstået af dette gigantvæsen? – Dette umådelige væsen sidder da ikke og lytter til ethvert væsens bøn for at kunne tage sig af den. Og selv om det gjorde dette, hvordan skulle det da kunne opfatte de millioner af bønner, der i samme time stiger imod det fra alle de religiøst troende mennesker verden over? – Ja, her må jeg igen gøre opmærksom på, at nævnte gigantvæsen ikke er et fra alle de bedende eller andre væsener adskilt, isoleret væsen, der befinder sig et sted henne. Alle disse levende væsener udgør tilsammen derimod en vis del af dette væsen. Og vi får da et billede, der netop svarer til den struktur, vi i mangfoldighed bliver vidne til, nemlig den: at det levende væsen består af levende væsener.

Hvorledes der bliver mening i den store skabelsesproces, vi kalder naturen

Vi kan ikke komme uden om den kendsgerning, at vor egen organisme er bygget op af myriader af små mikroskopiske levende væsener, der i vort blod, i vor muskulatur, vore kirtler, ja kort sagt i alt det materiale, af hvilket vor organisme består, oplever deres daglige fornemmelse af liv og tilværelse. Det er netop alle disse myriader af små mikrovæseners samlede liv, der gør vor organisme levende, betinger at vi kan fornemme smerte eller velvære i den, kan fornemme sygdom og sundhed. Alle de bevægelsesarter, der findes i vor organisme, såsom blodomløb, åndedræt, fordøjelse, kirtelfunktioner etc., er således 'naturkræfter' for disse små væsener. Det er deres verden med dens klima, temperatur og næringsforhold og livsbetingelser. Ved at antage, at det, vi kalder naturkræfterne, såsom oceanerne, klimaforhold, storm og stille, regn og solskin, dag og nat, sommer og vinter etc., på samme måde er et i forhold til os gigantvæsens legems- eller organismefunktioner, bliver der mening i al den

kraft- og skabelsesudfoldelse, som vi netop ser omkring os, og uden hvilken det ville være totalt umuligt for os at opleve livet i den fysiske verden. Da bliver naturen ikke til en kæmpekombination af tilfældige døde kræfter, og vort verdensalt ikke til et kolosagtigt lig. Vor opfattelse af livet bliver ikke til en tilbedelse af denne døde kolos, men en erkendelse af et levende væsen, der ikke er et sted henne, ikke er hverken oppe eller nede, foran eller bagved, men udelukkende eksisterer således, at i dette levende væsen leve, røres og ere vi, ganske uafhængig af hvor som helst på kloden eller i universet vi så end måtte befinde os.

Hvorledes det bliver til kendsgerning, at alt er levende

Hvis vi iagttager vor egen organisme, ser vi som allerede nævnt, at den består af levende mikrovæsener. Disse mikrovæsener befinder sig i en for dem passende lille makroorganisme, igennem hvilken de bliver i stand til at opleve det for dem passende liv. Disse ultramikroskopiske væsener har igen en lille organisme, som igen består af levende væsener og således fortsættende nedad i det uendelige. At tro, at menneskene udgør en afslutning på denne struktur eller princippet levende væsener inden i levende væsener, således at vi ikke eksisterer som levende væsener i et større væsen, vil aldrig nogen sinde kunne stadfæstes som kendsgerning. Derimod vil den opfattelse, at vi på samme måde, som vore mikrovæsener eksisterer inden i os, eksisterer i et større væsen, blive underbygget og bekræftet som kendsgerning overalt i naturen eller livet. Derved bliver der forståelse af, hvorfor den skabelse, der foregår uden om os i naturen, udviser den samme logik, den samme hensigt eller det samme formål som den skabelse, der foregår i vor organisme. Og derved bliver det ligeledes til en kendsgerning, at alt er levende.

Der eksisterer en gensidig korrespondance mellem mikrovæsenerne og jeget i en organisme

Efterhånden som vi forstår, at alle levende væsener er mikrovæsener i en gigantorganisme for et levende ►

Leve uden Gud?

væsen, der igen i sin højeste fremtræden udgør universet eller verdensaltet for os, bliver det lettere for os at komme til forståelse eller erkendelse af et virkeligt guds-begreb. Vi ved fra vor egen organisme, at vi eksisterer i denne som et jeg, der byder og befaler, styrer og leder denne. At der ligeledes må være et jeg i mikrovæsenernes organismer, der styrer og leder disse, bliver naturligvis selvfølgelig, eftersom et jeks tilstedeværelse i en organisme er hovedbetingelsen for, at den kan udgøre et levende væsen. At alle organismens reaktioner normalt bliver opfattet af dette jeg, er for længst en almen kendsgerning. Vort jeg mærker lynsnart i form af smerte, hvis vor organisme på et eller andet sted i dens område bliver læderet eller beskadiget, ligesom det samme jeg også opfatter fornemmelsen af velvære, når der overgår dets organisme noget sundt og behageligt. Ved fornemmelsen af smerte søger jeget at råde bod på dette, ligesom det naturligvis også søger at bringe organismen ind under de forhold, der kan give den velvære. Smerterne såvel som velværet i organismen er mikrovæsenernes samlede reaktioner over for den almene tilstand, der hersker i organismen, som jo er deres livsområde eller univers. Disse reaktioner går til organismens jeg, der normalt reagerer heroverfor til fordel for organismen. På denne måde eksisterer der således en vekselvirkning eller korrespondance mellem mikrovæsenerne i organismen og dennes jeg.

Hvorledes Forsynet eksisterer som levende virkelighed

Da det normale væsens jeg søger at råde bod på mikrovæsenernes lidelser eller smerter, fordi det også er jegets smerter, bliver jeget således et "forsyn" for mikrovæsenerne i dets organisme. Vi bliver således her vidne til, at det, der skjuler sig under begrebet "forsyn", således ikke er nogen tom fantasi, men er en levende eller virkelig kendsgerning. Alle levende væsener er mikrovæsener i en makroorganisme. Og enhver sådan organismes jeg bliver altså et beskyttende forsyn for disse mikrovæsener. Og intet som helst levende væsen kan således eksistere uden at være under et sådant beskyttende jeg eller forsyn. Derfor gælder det kendte ord: Ville jeg tage morgenrødens vinger; ville jeg bo ved det yderste hav, skulle også der din hånd føre mig og din højre holde mig fast.

Den perspektiviske forskel i makrovæsenets og mikrovæsenets sansning

Hvorledes kan nu en guddomserkendelse blive til et personligt forhold mellem hvert enkelt individ og Guddommen? – Hvad kan det nytte, at et enkelt individ beder eller henvender sig til makrojeget eller det væsen, hvis organisme udgør det univers, det bor i, med sine for det samme væsen tilsyneladende ufattelige eller usanselige små sorger og bekymringer? – Hvordan skulle dette gigantvæsen kunne tage sig af hvert enkelt lille mikrovæsens individuelle interesseområde? – Vi kan ikke selv personligt tale med et enkelt af vore egne mikrovæsener eller en celle i vor egen organisme. Nej, det er rigtigt. Samtaler eller bevidste vekselvirkninger mellem et makrovæsen og et af dets mikrovæsener, hvilket er det samme som en samtale eller vekselvirkning mellem Guddommen og en gudesøn, kan ikke foregå helt på samme måde, som når to mennesker taler med hinanden. De sidstnævnte udgør i sig selv to væsener af samme slags. De har de samme sanseorganer, oplever tid og rum i et perspektiv, inden for hvilket de har mulighed for at kunne forstå hinandens begær og ønsker, hinandens liv og væremåde og kan således i heldigste tilfælde i skøn harmoni opleve livet på samme bølgelængde. Det er en sådan af flere væsener vedfæret gensidig oplevelse af det samme livsperspektiv eller syn på tilværelsen, der i sin allerhøjeste renkultur danner fundamentet for det, vi kalder 'kærlighed'. Men forholdet mellem et levende væsen og Guddommen er i sin ydre struktur ganske anderledes. Her er det som nævnt et mikrovæsen og et makrovæsen, der vekselvirker. Da disse to slags væsener har hvert sit eget individuelle sansesæt, der er så forskellige, som to sansesæt overhovedet kan være, vil det perspektiv af tid og rum, som de to væsener oplever, i tilsvarende grad være lige så forskelligt. I mikrovæsenets perspektiv er makrovæsenet så gigantisk stort, at det ikke kan overskues. Og i makrovæsenets perspektiv er mikrovæsenet så forsvindende lille, at det heller ikke synes at kunne sanses.

Kan man

Hvorfor en personlig korrespondance mellem et levende væsen og Guddommen synes umulig

Ved den almindelige fysiske, menneskelige iagttagelse vil en bevidsthedsmæssig korrespondance eller udveksling af nogle for parterne gensidigt forståelige tanker synes at være totalt umulig. Men dette beror udelukkende på en for det umodne menneskes vedkommende manglende evne til at se ind i dybden af dets daglige sansehorisont eller oplevelse af livet. Af denne oplevelse ser det umodne menneske absolut kun overfladen. Ja, det ser slet ikke, at det selv lever i et makrovæsen, og

at skabelsesprocesserne i dets naturomgivelser er dette væsens indre organfunktioner. Ligeledes er dets opfattelse af alle de øvrige væsener i naturen og livet, heri indbefattet også menneskene, kolossal mangelfuld eller ufærdig. De ser alle disse levende væsener, dem selv indbefattet, vandre rundt og leve deres liv i noget, de kalder "naturen". Det ufærdige felt i denne opfattelse er dette, at de ikke forstår denne natur. De tror, at den er en bevidstløs verden, er et kosmisk lig, der er helt overladt til tilfældighedernes spil, skønt det hele viser en kolossal logisk styrelse, der er så fuldkommen, at ikke en eneste lille ting kan gå til spilde i denne skabelsesproces. Alt opsummeres i et kredsløb, inden for hvilket alt bliver til nytte, alt kommer på sin rette plads, således at enhver naturproces eller skabelse, der blot får lov til at løbe sit kredsløb ud, bliver til velsignelse, til nytte og glæde for ►

Leve uden Gud?

de levende væsener. At der er et tænkende, styrende og beskyttende jeg bag disse naturkræfter, der er organfunktioner i en organisme på samme måde som vore egne indre legemsfunktioner, og på samme måde som disse bliver styret, ledet og følt af et beskyttende jeg, er endnu mystik for almenheden, hvis tanken da overhovedet før er fremkommet.

Hvorledes Guddommen har opbygget og nedbrudt menneskehedens kulturer

Da al skabelse i disse vore naturomgivelser besørages af synlige og usynlige levende væsener, bliver disse væsener således makrovæsenets organer for denne skabelse. Makrovæsenets jeg har da overblikket og følingen med disse sine skabeorganer i sin egen organisme. Dette store jeg eller Guddommen er således bag alle sine mikrovæseners liv og dispositioner. Bag ethvert menneske vil der således også være et makrojeg, da vi med vor organisme ifølge det tidligere nævnte også befinder os i en makroorganisme, ligesom vore mikrovæsener befinder sig inden i vor organisme. Lige så snart der sker noget ubehageligt et eller andet sted i vor organisme, reagerer vi, hvilket vil sige vort selv eller jeg, over for dette på en sådan måde, at vi søger at råde bod på dette ubehagelige. Hvis det er nødvendigt, søger vi læge og hospital etc. for at få det rask. Det, vi mærker som ubehageligt f.eks. smerter, er det samme som de i det syge område eksisterende mikrovæseners ulykkelige fysiske og psykiske tilstand. Det er energierne i deres smerte, sorg og lidelse, vi mærker som en samlet smertefornemmelse.

Idet vi eller vort jeg igennem denne smerte bliver gjort opmærksom på sygdommen, opstår der ønsketanker eller begær efter at hjælpe det syge sted. Energiene i denne tankeølge rammer de pågældende mikrovæsener og danner i dem helbredelseskraft både legemligt og åndeligt eller psykisk. Det samme gør sig naturligvis

gældende, når der er tale om mennesker, der lider. Disse er som før nævnt under et makrovæsens jeg. Dette jeg mærker ligeledes disse væseners lidelse og sender en strøm af kosmiske kræfter til lidelsesområdet. Disse kræfter bliver her omsat, dels til fysiske og dels til mentale kræfter, hvilket vil sige, at de bliver omdannet til tanker, til visdom og vejledning. Det er fra sådanne kosmiske tankeølger, at verdensgenløserne, profeterne og andre intuitive mennesker har deres åndelige kræfter. På denne måde har makrojeget eller Guddommen været med til at opbygge og nedbryde kulturer for menneskehed, alt efter som det passede ind i dens udviklingsbane. Og på samme måde er det, at makrojeget kan hjælpe det enkelte mikrovæsen, eller Guddommen individuelt kan hjælpe det enkelte menneske.

Når et væsen beder til Gud

Når vi beder til Gud, hører Guddommen vor bøn igennem psykiske eller diskarnerede væsener, der igen i denne situation bliver en slags 'skytsengle'. Igennem disse svarer Guddommen så atter tilbage til os. Det sker på den måde, at disse psykiske væsener fra deres åndelige plan indvirker på fysiske mennesker, der så igen kommer til at udløse hjælpen til det bedende væsen. Denne hjælp bliver ikke altid det, det bedende væsen ønsker, men dette forhindrer ikke, at den absolut altid uden undtagelse til sidst vil være en hjælp for den bedende gudesøn. Kan denne i den givne situation ikke blive fri for sin lidelse, vil han dog altid i kraft af sin bøn få den energi og styrke, der skal til for at kunne stå lidelsen igennem. *(Her vil jeg gerne henvise læserne til min bog: 'Bønnens mysterium').*

Kan man

Den direkte personlige vekselvirkning og kontakt med Guddommen

I virkeligheden korresponderer ethvert makrovæsen direkte med sine mikrovæsener. Da makrovæsenet som nævnt i princip er Guddommen, og mikrovæsenerne på samme måde er de levende væsener, korresponderer Guddommen således direkte med de levende væsener. Da de levende væsener udgør hans sanse- og manifestationsorganer, foregår hans henvendelse, hans kraftudløsning og skabelse udelukkende kun igennem de levende væsener. Da alle levende væsener er hans sanseorganer, og disse igen udgør skalaen af alle eksisterende bevidsthedsarter fra de primitive til de højeste kosmisk intellektuelle væsener, kan Guddommen i virkeligheden direkte overføre bevidsthed og dermed tanke fra sig selv til et hvilket som helst levende væsen igennem et tilsvarende væsen. Hvis Gud vil overføre bevidsthedsimpulser til løver, sker det igennem løver. Skal han overføre mental energi til tigre eller andre dyr, sker det for hver arts vedkommende gennem den tilsvarende art. Vil Gud overføre særlige tanker til et menneske, sker det igennem mennesker, der kan komme på bølgelængde med vedkommende menneske. Vi ser således, at en indbyrdes vekselvirkning af ord og handlinger mellem de levende væsener ikke blot og bare er deres egen interessesfære, men også er et anliggende mellem væsenerne og Guddommen. Vort forhold til medvæsenerne og deres forhold til os udgør altså vort forhold til Gud, ligegyldigt hvad enten vi ved det eller ikke. Hvad vi så end gør imod vor næste, gør vi imod Guds sanse- og manifestations-

redskaber og dermed imod Gud. Hvad vor næste så end måtte gøre imod os, er på samme måde Guds svar på vor egen handle- og væremåde.

Hvis Gud ikke var til stede i alt og alle

Når hele vor daglige væremåde og forhold til vore omgivelser og medvæsener udgør vort forhold til Gud, vil det ene fornødne for det ufærdige menneske naturligvis blive dette, hurtigst muligt at blive ekspert i at gøre sin væremåde til en hundrede procents opfyldelse af Guds vilje, hvilket kun kan gøres i kraft af at elske sin næste som sig selv. Det, vi gør imod denne næste, gør vi netop mod Gud. Men at være i kontakt med Gud er netop alle loves fylde. Bibelens ord: Det, I gør imod disse små, det gør I også imod mig, bliver således her til virkelighed. Som vi her har set, er Gud både inden i og uden om os, han er i vor næste, han er overalt og i alt. Den hurtigste vej til kosmisk bevidsthed eller det evige lys er at lære at kende ham i vore fjender.

Hvis Gud ikke således var til stede i alt og alle, var der intet liv, ingen manifestation. Intet som helst væsen ville nogen sinde være kommet til at eksistere som et levende væsen. Livets oplevelse ville være en umulighed. Der, hvor livet i dag blomstrer og folder sit solskin ud, ville ruge en evig tomhed, et evigt absolut intet. Men nu er det modsatte tilfældet. Livet er en kendsgerning. Døden kan derfor kun eksistere som en tænkt modsætning til vort evige liv i Guds stråleglorie. ■

Leve uden Gud?